

cari îndată lă prefăcură în provinciă romană. Din această cauză Mitridate deschise allă treilé resbellū cu Romanii, întră în Bitunia, bătū pre consulele Aureliū Cotta pre apă și pre uscatū, și impressurā cetatea Cyzicu, care remase credințioasă Romanilorū; inse venindū consulele L. Liciniū Lucullū o despressurā și intră în Pontū. Mitridate bătutū fugi la genere seu Tigrane regele Armeniei. Lucullū cerū de la Tigrane ca se dea afară pre socru seu, și căpetândū respunsū negativū, trecū preste Euftrate și Tigre, și bătū armata cea cu multū mai numeroasă a lui Tigrane, la cetatea Tigranocerta (a. R. 684), și apoi pre amîndoi regii la Artassata (a. R. 685). Cu tôte acestea nu putū se se folosescă de victoriele acestea, fiindū că militarii lui, căroră nu le prea indulgea a predă, recusară de a merge mai departe prin țerrī nelocuite, din care cauză Mitridate recuperā regatulū seu cu puțină fatigă. Totū de o dată căllarii romanī din Asia calumniară la Roma pre Lucullū (care înfrênasse răpirea lorū), și senatulū se înduplecă a trămitte în loculū lui mai ântăiū pre Maniū Aciliū Glabrione, apoi în urnarea legiū Manile (*lex Manilia*) cellei susținute prin cuvântulū lui Cicerone, poporulū investī cu imperiulū în contra amîndouorū regilorū pre Cn. Pompeiū Magnu care chiarū atunci finisse resbellulū piraticū, și sta încă în Asia, a. R. 687. Pompeiū, după o victoriă nopturnă (în ținutulū unde fundă apoi Nicopolia), constrinse pre Mitridate se fugă în Colchidea; lui Tigrane care se suppose fôră luptă, îi lăssă o parte din regatulū seu, dreptū apperătoriă încontra Partilorū, inse i luă țerrile cari și le căstigasse ellū: Suria, Fenicia, Armenia mică, și ôre-cari părți din Cilicia, Gallatia și Cappadocia. După ce persecută pre Mitridate pîno la riulū Fasi, Pompeiū se întorse spre mēdiă-și ca se suppună și pre poporele de pre lîngă cōsta orientale a mării mediterrane și de pre lîngă sînulū arabicū și persicū. La întorcerea sa introdusse